

10 e Kamer

Nr. 643/07
VAN HET PARKET

Nr. 6 | 1291 | 08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

10 oktober 2008

not.BG 66.L4.10614/02 ST van het Openbaar Ministerie
en de burgerlijke partij, wonende te

Tegen:

Nr. geboren te op
manegehouder, wonende te

Gedaagd om:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en §3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B. S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 04.06.2003 (B.S. 22.08.2003) , de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

door op het terrein gelegen te ten kadaster
gekend onder in
eigendom toebehorende aan geboren te op
wonnende te

bouwen van:

- vier paardenboxen naast woning
- een berging achter deze paardenboxen
- twee boxen en berging in een weide
- schuur met afdak links aan woning
- veranda achteraan de woning

te op niet nader te bepalen data eind 2000 ;

Met de omstandigheid dat de gedaagde zich bevindt in staat van wettelijke herhaling, gezien de nieuwe feiten werden gepleegd na een veroordeling tot een gevangenisstraf van ten minste 1 jaar en voordat 5 jaren zijn verlopen sinds de straf is ondergaan of sinds zij verjaard is, namelijk bij een in kracht van gewijsde gegaan arrest van het Hof van beroep te Gent van 21/04/1997 waarin hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 500 F (x 200 = 100.000 frank), wegens doodslag met straf verminderende verschoningsgronden.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 17 april 2007, 15de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Heromschrijft het tijdstip van de strafbare feiten als zich voorgedaan hebbende in de periode van 01 mei 2000 tot einde 2000.

Verklaart de aldus heromschreven belastlegging bewezen in hoofde van gedaagde en veroordeelt hem uit dien hoofde, zich bevindende *in staat van wettelijke herhaling*, tot een geldboete van € (100 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 495,79.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van de gedingkosten, begroot op € 71,39 en tot het betalen van een vergoeding van € 25.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 25 + 45 opdecimen = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Verklaart de herstellvorderingen van _____ en van de burgerlijke partij ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt beklagde, voor zover dit ondertussen nog niet gebeurd is, om de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert de wegname en verwijdering van navolgende bouwsels, met inbegrip van de eventuele funderingen en verwijdering van alle

slopingafval van het terrein, waarvan het niveau dient terug gebracht te worden tot het oorspronkelijk maaiveld:

- de vier paardenboxen die zich links naast de woning bevinden, achter de garage, gezien vanaf de oprit;
- de berging die zich achter deze boxen bevindt;
- de twee boxen in de weide, gelegen achter de zo even genoemde berging, met inbegrip van de berging die zich tussen die twee boxen bevindt;
- schuur (loods) die aan de woning gebouwd is (waarvan het af dak eerder verwijderd werd en welke volgens beklagde thans volledig afgebroken werd);
- de veranda die aan de woning gebouwd is;

Bepaalt de termijn voor dit herstel op zes maanden, zulks op straffe van een dwangsom van € 50 per dag vertraging.

Machtigt het College van Burgemeester en Schepenen van en de burgerlijke partij om ambtshalve te voorzien in de uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke toestand op kosten van beklagde, zulks voor het geval dat de plaats niet binnen de door de Rechtbank gestelde termijn in de vorige staat zou zijn hersteld.

Veroordeelt beklagde tevens om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van € 100 ten titel van algemene provisie op alle schade, meer de verwijlinterest vanaf heden en de kosten.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 30 april 2007 door de beklagde,
- 2 mei 2007 door het openbaar ministerie.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 25 september 2008 in het Nederlands:

de beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

de burgerlijke partij in haar eisen bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

eiser tot herstel, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, in zijn eisen bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De tijdsbepaling in de telastlegging werd door de eerste rechter verbeterd van "op niet nader te bepalen data eind 2000" naar "op niet nader te bepalen data in de periode van 1 mei 2000 tot einde 2000".

Over deze verbetering van de kwalificatie werd tegenspraak gevoerd. De aldus verbeterde kwalificatie heeft betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

3. Voor zover bewezen komen de te last gelegde feiten in hoofde van de beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de verjaringstermijn neemt een aanvang op de datum van het laatste feit, in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagde rekening houdend met de aard van de constructies en het feit dat de beklaagde deze zelf heeft opgericht, te situeren op 1 november 2000. De verjaring werd geldig gestuit door het uitstel van de behandeling van de zaak door de eerste rechter op 18 oktober 2005. Sederdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en door de eerste rechter verbeterd, lastens de beklaagde bewezen.

5. De verschillende feiten die aan het bewezen misdrijf ten grondslag liggen komen zoals hiervoor overwogen voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. Zoals door het college van burgemeester en schepenen bij de weigering van een regularisatievergunning gesteld bracht de beklaagde een zeer onesthetisch geheel tot stand. Uit een groot aantal vroegere veroordelingen trok hij duidelijk geen lessen. Hij ploegde het misdrijf in staat van wettelijke herhaling.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. In het voordeel van de beklaagde houdt het hof hierbij rekening met het groot tijdsverloop sedert de eerste vaststellingen van de inbreuk en met het feit dat hij, weze het laattijdig, overging tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand (zie onder randnummer 6.3).

Het hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de beklaagde het misdrijf heeft gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van

de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdsip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 29,30, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

6.1. Bij brief van 1 april 2003 aan de procureur des Konings deelde de burgemeester van _____ mee dat het college van burgemeester en schepenen van _____ op 19 december 2002 besliste het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vragen. De verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel wordt niet gevraagd.

6.2. Op de terechtzitting van het hof van 25 september 2008 is de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie _____ verschenen als eiser tot herstel leneinde "de vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ welke eiser in herstel uitdrukkelijk tot de zijne maakt, ontvankelijk en gegrond te verklaren". De verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd.

6.3. De vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is niet gegrond. De beklaagde toont immers aan dat de plaats met betrekking tot de constructies waarop de llastlegging betrekking heeft in de oorspronkelijke toestand is hersteld, zodat een einde werd gesteld aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf. De beklaagde bewijst dit met de foto's neergelegd voor het hof, die een duidelijke vergelijking toelaten tussen de huidige toestand en deze voor het herstel.

7.1. De burgerlijke partij vraagt de bevestiging van de beslissing van de eerste rechter over haar vordering.

De beklaagde betwist de vordering integraal.

Het antwoord op de vraag of de beklaagde schade leed door het feit dat de gehuurde woning ongeschikt werd verklaard is voor de beoordeling van de vordering van de burgerlijke partij niet relevant. Uit het feit dat

de verhuursler de sleutels van het gehuurde goed zonder protest zou hebben aanvaard kan geen afstand van haar vordering worden afgeleid.

7.2. Het is aan te nemen dat de burgerlijke partij als eigenares van het goed waarop de wederrechtelijke constructies werden opgericht schade leed door het misdrijf.

De vordering van de burgerlijke partij voor zover zij strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is niet (langer) gegrond; hier geldt wat hiervoor in verband met de herstellvordering van het bestuur wordt overwogen.

Bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming van de materiële en morele schade toelaten, kan deze op zich vaststaande schade slechts in billijkheid en definitief worden geraamd en wel op € 100.

Rekening houdend met het feit dat het herstel in de oorspronkelijke toestand bij de behandeling van de zaak voor de eerste rechter nog niet (volledig) was voltrokken, past het over de kosten te beslissen zoals hierna bepaald.

OP DEZE GRONDEN,

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
38, 40, 56 en 100 Strafwetboek,
162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen,

verklaart de beroepen onvankelijk en als volgt gegrond:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

op strafrechtelijk gebied:

verbetert de taakverdeling zoals hiervoor onder 2 vermeld,

veroordeelt de beklaagde tot een geldboete van € (300, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 487,37 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet gegrond; verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 71,39 in eerste aanleg en op € 116,33 in beroep,

op burgerrechtelijk gebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij als vergoeding voor de morele en materiële schade door het misdrijf geleden van € 100, te vermeerderen met de verwijlntresten vanaf 17 april 2007,

verklaart de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand ongegrond; verklaart de vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt de beklaagde tot het geheel van de kosten in eerste aanleg en tot de helft van de kosten in beroep gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij, deze kosten niet begroot zijnde bij gebrek aan opgave.

Kosten:		
	Afschriften:	25,65
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	50,10
		<hr/>
		105,75
	+ 10 % :	10,58
		<hr/>
	Totaal :€	116,33

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 10 oktober 2008 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier